

det omfang der ikke herigennem opnås dækning for de udbetalte lån, suppleres udlånsmidlerne med statsmidler.

Lån ydes til såvel almenyttige boligselskaber som til nyoprettede, selvejende institutioner på betingelse af

- a. at byggeriet omfattes af en landsplan for boligbyggeri,
- b. at selskabernes og de selvejende institutioners midler alene må anvendes til boligformål, og at der organiseres beboerdemokrati,
- c. at såvel grundpris, opførelsesomkostninger som kvalitet og boligmiljø ligger inden for nærmere fastlagte rammer og lejen gøres omkostningsbestemt.“

I de bemærkninger, der var knyttet til forslaget ved fremsættelsen, gav forslagsstillerne følgende oplysninger om tanken med forslaget:

„Forslaget bygger på den grundforudsætning, at boligproduktionen er en samfundsopgave af så fundamental betydning, at staten må garantere dens løsning i overensstemmelse med en landsomfattende plan.

Det har hidtil været en hindring for byggesektorens udvikling, at en rolig byggerytme ikke kunne påregnes, og at planlægning derfor var umuliggjort. Modernisering af byggeprocessen er ikke slået igennem, medens prisfordyrende sædvaner er indført, hver gang en pludselig byggeaktivitet har afløst et byggestop.

Der må derfor udstedes en generel statslig garanti for det planlagte byggeris finansiering, løsrevet fra konjunkturpolitiske indgreb.

Finansieringsformerne har i sig selv været omkostningsforøgende, uoverskuelige og lidet egnede til at tiltrække privat opsparing.

Forslaget indebærer ét statsligt lån i hver byggesag med udbetalingsmuligheder under opførelsen, så at man undgår den bankmæssige byggelånsadministration, tidkrævende låneansøgninger til tre-fire forskellige reallånsinstitutter og de tilsvarende vurderingsforretninger. For det opsparende publikum indebærer forslaget en attraktiv anbringelsesform i statspapirer, hvor forskelle alene kan bestå i stykstørrelse og kurs, og hvor værdifasthed er garanteret.

Den private opsparing har i de senere år vendt sig mod anbringelse i grundværdier, fordi ønsket om værdifasthed har været fremherskende. Denne anvendelse af jorden som opsparingsobjekt har medvirket til en samfundsmæssigt uheldig stigning i jordpriserne til skade for byggeri og planlægning. Det må forventes, at værdifaste obligationer vil medvirke til at afbøde denne udvikling.

Reguleringen efter pristallet af ydelserne til obligationsejerne modsvares af samtidige reguleringer af lånydelserne og dermed af